

[Justitsministeren.]

sat dem i Folketinget. Forslagene har saaledes været drøftet i nogle Aar, og jeg tør derfor gaa ud fra, at det høje Tings Medlemmer er orienteret med Hensyn til, hvad de drejer sig om. Jeg skal som Følge deraf nøjes med her at fremhæve Hovedpunkterne.

Efter den nugældende Lovgivning er der baade faktisk og retligt en Kløft mellem Børn født i Ægteskab og Børn født uden for Ægteskab. De Børn, der er født i Ægteskab, faar sædvanlig deres Opdragelse og Underhold i Forældrenes fælles Hjem — skulde i hvert Fald have det. Begge Forældre har samme Forsørgelsespligt over for Børnene. Børnene faar Faderens Navn og tager Arv baade efter ham og efter Moderen. Men for Børn, der er født uden for Ægteskab, bliver der normalt ikke Tale om Opdragelse i Forældrenes fælles Hjem, da de ikke har et saadant. Foruden denne faktiske Forskel er der imidlertid ogsaa forskellige retlige Forskelligheder. Moderen har ganske vist samme Pligt til at underholde Barnet som Moderen til det i Ægteskab fødte Barn, men Faderens Pligt er sædvanligt begrænset til, at han skal svare et bestemt forud fastsat Bidrag til Barnets Underhold, og dette Bidrag fastsættes væsentligt under Hensyn til Moderens Livsvilkaar. Barnet kan dernæst ikke faa hans Navn uden hans Samtykke, og det har ingen Arveret efter Faderen.

De her foreliggende Lovforslags Hovedformaal er nu i videst muligt Omfang at udjævne den Forskel, der er i disse to Grupper af Børns retlige Stilling. For saa vidt Forskellighederne bunder i det rent faktiske, navnlig deri at det fælles Hjem for Børnene mangler, kan disse Forskelle jo ikke løses ad Lovgivningsvejen. Hvor Ulighederne derimod beror paa Retsregler, kan og bør man efter Regeringens Formening slette dette Skel og komme de daarligst stillede Børn, de uden for Ægteskab fødte, til Hjælp.

Dette Hovedformaal er allerede skarpt og klart udtrykt i § 1 i Hovedlovforslaget om Børn uden for Ægteskab, hvor det hedder, at disse Børn har samme retlige Stilling i Forhold til deres Forældre som Ægtebørn, medmindre Lovgivningen udtrykkeligt fastsætter andet.

Dette Synspunkt er ogsaa søgt gennemført ved de enkelte Regler. Jeg skal saaledes fremhæve § 2 i samme Lovforslag, hvor det fastsættes, at Barnet har Ret til at faa tillagt enten Moderens eller, hvis Faderskabet er fastslaaet, Faderens Familienavn. End-

videre den næste Paragraf, § 3, hvorefter Faderen lige saa vel som Moderen er pligtig at forsørge Barnet, og Barnet skal forsørges, opdrages og uddannes under Hensyntagen til begge Forældres Livsvilkaar. Endelig fastsættes det i Lovforslaget om Ændring i Arveforordningen, at Børn uden for Ægteskab har samme Arveret og arves paa samme Maade som Ægtebørn.

Man har hævdet, at disse Lovforslag vilde undergrave Ægteskabsinstitutionen, derved at de knytter samme Retsvirkninger til de endog løse Kønsforbindelser som til selve Ægteskabet. Denne Betragtning er ikke rigtig. Det, disse Lovforslag tilsigter, er at give det Barn, som bliver Frugten af den løsere Kønsforbindelse, større Rettigheder i juridisk Henseende. Men Barnet selv er jo ganske uskyldigt i, at det er Frugten af den ene eller den anden Kønsforbindelse. Barnet maa snarest siges at være den forurettede Part, idet det sættes i Verden under daarligere Forhold, som det normalt vil være Tilfældet med det uden for Ægteskab fødte Barn sammenlignet med et Ægtebarn. Det kan derfor formentlig kun stemme med Ret og Billighed, at man i alt Fald juridisk søger at gøre Barnets Stilling saa god som mulig. Til de Rettigheder, man tillægger Barnet, svarer der kun Forpligtelser for Forældrene. Ogsaa dette er rimeligt, thi Forældrene er Skyld i, at der kommer et Barn til Verden som Frugt af en løs Kønsforbindelse. Men den Omstændighed, at man gennem disse Love lægger tungere Pligter paa Forældrene uden for Ægteskabet, altsaa paa dem, der har indladt sig i løsere Kønsforbindelser, og navnlig da paa Manden, kan efter min Mening ikke virke fremmende paa disse Kønsforbindelser og nedbrydende paa Ægteskabet. Tværtimod skulde man synes, at saadanne Lovregler maatte gøre Folk forsigtigere med Hensyn til løsere Forbindelser og opfordre dem til at indgaa Ægteskab.

I Norge, hvor man siden 1915 har levet under en Lovgivning nogenlunde svarende til det her forelagte, har man, efter hvad jeg ved, heller ikke gjort daarlige Erfaringer. Af de Oplysninger, der er indhentet fra Norge, og som findes i den af Folketingsudvalget i Rigsdagssamlingen 1934—35 afgivne Beretning, fremgaar det, at Antallet af Børn uden for Ægteskab ikke er steget i disse Aar, medens derimod Antallet af indgaaede Ægteskaber er steget.

Jeg skal efter denne korte almindelige Begrundelse for Lovforslagene omtale Hovedbestemmelserne i de enkelte Lovforslag og navnlig fremhæve de Ændringer, der er